

δοῦλοι σὺν αὐτοῦς ποὺ ζοῦνε σήμερα στοὺς
Θεσσαλικὸς κάμπους καὶ ποὺ παναστατοῦνε μ' ὄλο
τους τὸ δίκιο.

★

ΔΕΝ τὸ λέμε ἑμεῖς. Τὸ λέει ἡ «Ἀκρόπολις» σ' ἓνα
«Δακωνικόν» τῆς τῆν Τρίτη κ' ἑμεῖς τὸ παίρνουμε δῶ,
βάνοντάς του ἔτσι τὴν κόκκινη βούλλα τοῦ «Ἐγκρίνεται»:

«Ὁ πάντοτε εὐφυολόγος Πατρινὸς ἰατρός κ. Χρ. Κο-
ρούλλος μὲ τοὺς μαργαρίτας τοὺς ἰατρικοὺς ποὺ μᾶς ἔστει-
λε, θὰ κάμῃ μὲν πολλοὺς νὰ γελάσουν, ἀλλὰ νομίζει ὅτι
ἡ ἰατρικὴ ὑπέληψις τῶν εἰς βάρος τῶν ὑποίων θὰ γίνου-
ν τὰ γέλοια, θὰ ἐλαττωθῇ, πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ;

«Ὅσον ἑμείωσαν τὴν μηχανικὴν ἀξίαν τοῦ κ. Ἄθ.
Γεωργιάδου αἱ ἀνορθογραφίαι του, ἄλλο τόσον θὰ μειώ-
σουν τὴν χειρουργικὴν δεινότητα ἐνδὸς Τσακωνα αἱ ἀσυν-
ταξίαι του.

«Ἄς εἶν' κολὰ τὰ γυμνάσιά μας, τὰ ὅποια διδάσκουν
γλῶσσαν ἀνύπαρκτον καὶ ἀλάλητον.»

★

ΜΠΟΡΕΙ νὰ φταῖνε καὶ τὰ Γυμνάσια (καὶ κανεὶς δὲ
λέει τὸ ἐναντίον) μὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνάμε κίβλας πῶς ὁ
μηχανικός κ. Γεωργιάδης, πρὶν τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο
τὸν κρίνει «ἀνεπαρκῆ» γιὰ τὶς ἀνορθογραφίες του, εἶχε
υπεβάλλει ἔκθεσι νὰ κλασικοποιηθοῦν οἱ δρόμοι κ' οἱ μα-
χαλάδες τῆς Ἀθήνας, νάλλάξουν δηλ. ὄνομα «ἐπὶ τὸ ἀρ-
χαιοπρεπέστερον». Ὅσο γιὰ τὸ χειροῦργο κ. Τσακωνα, ξέ-
ρουμε πῶς εἶναι μανιακὸς καθαρευουσιάνος. Ὅστε (νά, τί
συμπέρασμα βγαίνει) ὅσο πὶς ἀγράμματος εἶναι κανεὶς,
τόσο πὶς καθαρευουσιάνος θέλει νὰ δείχνηται γιὰτὶ βρῖσκε,
ἔτοιμες τὶς ρετσέτες.

Ἐμεῖς θὰ παρακαλέσουμε τοὺς Πατρινοὺς φίλους μας,
ὅποις ἀπ' αὐτοὺς σχετίζεται μὲ τὸν κ. Κορούλλο, νὰ τὸν
καταφέρει νὰ στείλει τοὺς «μαργαρίτες» του στὸ «Νουμᾶ»
γιὰ νὰν τοὺς τυπώσουμε στὴν πρώτη πρώτη σελίδα.

★

ΤΡΙΦΤΕ τὰ μάτια σας! Ὁ Μιστριώτης καταγγέλνε-
ται, στὸ ἴδιο φύλλο τῆς «Ἀκρόπολις» ἀπὸ τὸν κ. Γ.
Ἰωαννίδη, γιὰ... «χυδαῖστίς», ὅ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον,
γιὰ μαλλιαρός!

Ἀκοῦστε:

«Καὶ Ἀον. Ἐξερχόμενοι τοῦ Πανεπιστημίου ἀγνοοῦμεν
τὴν γλῶσσαν ἡμῶν, διότι αὕτη δὲν διδάσκεται καθ' ὅλην
αὐτῆς τὴν ἔκτασιν. Οἱ τύποι πανταχοῦ τρώγουσι τὴν οὐ-
σίαν, τὸ δὲ παρατηρητικὸν ἐν γένει πνεῦμα, ὅπερ ἔπρεπε
νὰ καλλιεργηθῇ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἐλλείπει διότι σπα-
νίως ἢ μᾶλλον οὐδεὶς ποτε μέχρι τοῦδε μετεχειρίσθη τὴν
γλῶσσαν, ἣν διδάσκει. Αὐτὸς ὁ γέρον Ἰωαννίδης
ὅστις τοσοῦτον κόπτεται διὰ τὴν γλῶσσαν, αὐτὸς
διδάσκων ποιεῖται χρῆσιν ΧΥΔΑΙΟΤΑΤΗΣ ΓΛΩΣ-
ΣΗΣ.

«Τίς ποτε ὑπέδειξε σύστημα γλώσσης; Τίς μὲ ζῆλον
εἰργάσθη ὑπὲρ αὐτῆς παρακολουθῶν τὴν διδασκαλίαν ἀπὸ

Τὸ πέρασμα, τὸ πέρασμα, τὸ πέρασμά σου!
Στὰ πλάτια τῶν ὠκεανῶν, στὰ μάκρια τῶν ἡπείρων
Τὰ μεγαλόπρεπα πουλιὰ καὶ τὰ καρβία νιρῶσιαι,
Καὶ μάχεται μὲ τοὺς ρυθμοὺς τῶν ἱερῶν Ὀμήρων.

—

Τοῦ σκλάβου ὁ σκλάβος εἶμ' ἐγὼ ὁ ἀνέλπιδος,
Τὸ λυτρωτὴ δὲν τὸν προσημένω πλιά,
Πᾶω καθὼς πάει τοῦ ρηχοῦ νεροῦ τὸ ἀργὸ ξεψύ-
χισμα,

Πρὸς τὴν παντέρμη ἀερογιαλιά.

Μὰ ὄλα τὰ ξέχασα, τὰ ξέχασα, τὰ ξέχασα,
Καὶ σὰ Μεσοσίας ὑψώνομαι σὲ νέα μιά γῆς Ἰουδαία,
Κάθε ποῦ γέρνει καὶ φουρᾶς πρὸς τὰ μαλλιά μου
Τὴν ἀπαλὴν ἱερὴ ἀνοή σου, ὦ Μοῦσα Ἰδέα!

—

Θεοὶ μὲ χίλια ὀνόματα, Ἀγάπη, Σάρκα, Ἰδέα, Φωτιά,
Δύναμες, Πλάτες, Τίποτε, Πόθοι, καὶ Χρῆς, καὶ
Μοῖρες,

Χίσιαιε σπύτια σὰ βοννὰ ψηλά, σὺν πέλαγα πλατιά,
Δείχνητε πλάτια καὶ ὕψη σας, ἀνοῖχτε καὶ τίς θύρες.

ΣΤΗ 'ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ,

Κι ὁ λυτρωμὸς ἐσήμανε καὶ πίστη σας ἡ Ἰδέα!

Γύρω τριγύρω μιά ζωή, σὰ μιά προδότρα στέκει
Γύρω τροχίζονται σπαθιά, βροντᾶνε τὰσιτροπέλι...

Γύρω ἓνα κάστρο πέφτοντας μέσα ἓναν κόσμο θάφτει
Γύρω τριγύρω ἡ λεβεντιά τὸν πόλεμο ξανάφτει.

Γύρω τριγύρω μιά γενιά τὰ γόνατα λυγᾶει
Καὶ μιά ψευτιά τσακίζεται, γκρεμίζεται καὶ πάει...

Πέρα γελᾶει μὴν ἀυγὴ καὶ φαίνεται μιά ζήση
Ζήση μὲ γλώσσα ζωντανή ποὺ σὰς θὲ νὰ τιμήσει.

Πολεμιστὴς ξαρμάτωτος κανένας σας μὴ μείνει
Μιά τὴν παντιέρα ὑψώσατε στὸ Φλογερὸ Καμίνι.

Νιότη! τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς μὴ σέρονεσαι πιά σκλάβο
Νά, ἡ ἀλήθεια! ἀγκάλιασ' τὴν. Νά καὶ ὁ δρόμος: Τράβα!

ΡΗΓΑΣ ΠΑΛΑΤΗΣ

τῆς κατωτάτης βαθμίδος τοῦ δημοτικοῦ σχολείου μέχρι
τῆς ἀνωτάτης Πανεπιστημιακῆς;

Μὰ ἔχει κι ἄλλες σωστὲς παρατηρήσεις τὸ ἄρθρο τοῦ κ.
Ἰωαννίδη καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰν τὸ μελετήσουν οἱ κ.κ.
Ἄρμῳδοι. Μήπως τὰ λέει αὐτὰ κανένας δημοτικιστὴς γιὰ
νὰν τὰ παραπετάξουν; Καθαρευουσιάνος τὰ λέει κι ἄς τὰ
προσέξουνε.

★

ΧΑΡΗΚΑΜΕ ποὺ ἰδρύθηκε «Ἐργατικὸ κέντρο» καὶ
στὴν Ἀθήνα μὲ σκοπὸ «τὸν συνασπισμὸν τῶν ἐργατικῶν
ὁμάδων, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀλληλεγγύης μεταξύ αὐτῶν,
τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἐπιψηφίσεως ἐργατικῆς νομοθεσίας, τὴν
ἐκπαίδευσιν καὶ προαγωγὴν τῶν ἐργατικῶν διὰ διαλέξεων
καὶ σχολῶν», κι ἄλλα τέτια ποὺ μὲ παραπολὺ ἔμορφη Κι-
νῆτικὴ γλώσσα μᾶς τὰ εἶπαν οἱ φημερίδες, φυσικὰ γιὰ νὰ
μὴν τὰ νιώσουν οἱ ἐργάτες. Ἄς εἶναι. Κεῖνο ποὺ θέλουμε
νὰ συστήσουμε τώρα στοὺς διάφορους κοινωνιολόγους μας
εἶναι πῶς κι ἂν ἀποκλείνει τὸ καταστατικὸν κάθε μὴ ἐρ-
γάτη ἀπὸ προεδρικήν κὶ ἀπὸ τᾶλλα ὀφίτσια, ἔχουν ὑπο-
χρέωση ἠθικὴ νὰ κάνουνε διαλέξεις στὸ «Ἐργατικὸ κέντρο»
καὶ νὰ τὸ ὑποστηρίζουνε μὲ κάθε τρόπο. Μ' ἄλλα λόγια, ὁ
σκοπὸς τους πρέπει νὰναι νὰν τὸ βοηθήσουν καὶ νὰν τὸ
φωτίσουν κι ὄχι νὰν τὰ ἐκμεταλλετοῦνε.

ΝΟΣΤΙΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὄλος ὁ κόσμος ἐφόρεσε τὴν ἀπο-
κριάτικη μάσκα καὶ προσπαθοῦσε νὰ γελάσῃ τὸν
ἄλλο, χωρὶς νὰ φηνῇ ἀληθινὰ ποιὸς εἶναι, ὁ «ριζο-
σπάστης» ποῦγραψε τὰ περίφημα καὶ ἱστορικὰ ἐ-
κείνα ἄρθρα γιὰ τὸ Ὁδεῖο στοὺς «Καιροὺς» ἔβγαλε
τὴ μάσκα του, καὶ σ' ἓνα τοῦ ἄρθρου ποὺ δημοσιεύ-
τηκε στὸ «Νουμᾶ» (ἀριθ. 379) παρουσιάστηκε ξε-
μασκαρμένος μὲ τ' ἀληθινὸ του τ' ὄνομα καὶ τ' ἀ-
ληθινὸ του ἰδανικόν.

Ἄμα γιὰ πρώτη φορὰ ἔρριξα μιά μκτιὰ στὰ
ἄρθρα τοῦ «ριζοσπάστη» ποὺ καθὼς αὐτοκολακεύε-
ται νὰ νομίζῃ «ἐτάραξαν τοὺς κύκλους μερικῶν ἐν-
διαφερομένων» κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη παρά-
γραφο τοῦ πρώτου ἄρθρου, πῶς ὁ «ριζοσπάστης» δὲν
εἶτανε κανένας ἄλλος παρ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ποὺ ἀντάλ-
λαξε τὴν πὶς περίφημη καὶ πὶς ἱστορικὴ, καὶ ἀπὸ
τὰ ἄρθρα τοῦ ἀκόμη, ἀλληλογραφίᾳ μὲ τὸ φίλο του
Γ. Ἀξιώτη σ' ἓνα περιοδικὸ ποὺ βγάζανε τότες
μαζὶ οἱ δύο, τὴν «Κριτικὴν», ἀλληλογραφίᾳ γεμάτη
ἀπὸ φωτιὰ καὶ λαχτάρια γιὰ τὴν κατάχτησιν μιᾶς
«καθηγητικῆς ἔδρας» στὸ Ὁδεῖο.

Ὁ σκληρόκαρδος κ. Νάζος δὲν καταδέχτηκε νὰ

πλάθει σὲ κηχρὴ ὁμορφιά τὸ στοχασμὸ του, ἄς τὸ
δεῖ κανένας στὴν «ἀτέλιωτη προσπάθεια» τῶν Ἐ-
λεύτερων Πολιορκημένων.

Μὰ εἶπα παραπάνω πῶς κάθε ἄλλο ἐνοῶ παρὰ
πῶς λείπει ὀλότελας ἀξία ἀπ' τὴν ἰδέαν τοῦ Πα-
λαμᾶ, μὰ τούτη φίνεται μονάχα ἐκεῖ ποὺ νιώθει
πῶς πρώτος ὅρος τῆς ποίησιν εἶναι ἡ εἰκονικὴ πα-
ράστασις τῆς ἰδέας. Καὶ φυσικὰ εἶπε καὶ κατορθώ-
νει νᾶβρει καὶ τὴν πλαστικὴ μορφή.

Χρυσὸ τὸ μῆλο ποὺ κρατᾶς, καὶ μαργαριταρένια σου,
Ἄροδαφνοῦσα, ἡ φορεσιά, ἀνοή τῆς Ἀφροδίτης,
Σ' ἔρριξε σκύλλα Ρήγγισσα στὸν πυρῶμένο κλίβανο,
Καὶ σ' ἔτρωγε κι ὁ κλίβανος κ' ἐφραγγε σὺν πλα-
νήτης.

Τοῦ κἀκου! ἀπὸ τὴ φλόγα ἐσὺ ξαναγιωμένη ἀφάγωτη,
Τὸ Χάρο μὲ τὸν Ἐρωτα σκορπᾶς, Ἄροδαφνοῦσα,
Ὅρμη ἐνδικιῆτρα ἀξήγητη μέσα στὰ μάτια σου ἄ-
στραψε

Βυθὸς ποῦ κρύβει ἡ θάλασσα ἡ πικροκυματοῦσα!

Τὸ παρακάτω ὀχτάστιχο ἀπὸ τὴν ἴδια συλλογὴ
μοῦ φαίνεται σὰ νὰ χαρακτηρίζῃ μόνον τοῦ τὸν
ποιητῆ.

Ἄεροκρέμαστα παλάτια μεταφυσικά,
Οἱ μὲ τὰ χίλια ὀνόματα θεοὶ σὰς κατοικοῦνε,
Κ' ἔξω Καρδιᾶς καὶ Στοχασμοί, σὺν κολασμένα
ξωτικά,
Δὲν ξέρουν ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς μέσα σ' ἐσὰς νὰ
μποῦνε!

Ναί, πῶς νὰ μποῦν ὄλοι οἱ στοχασμοὶ αὐτοὶ
εἰκονικά, ποιητικὰ μὲς τὰ φτερά τοῦ στίχου, θᾶ-
πρεπε νᾶναι κ' ἡ ἔγνια καθενὸς ποὺ θέλει νὰ λέ-
γεται ποιητὴς φιλόσοφος. Ἄμα ὅμως δὲν ξέρουν
πῶς νὰ μποῦν καὶ ἀραδιάζονται μόνον ξερὰ ξερὰ,
ὅπως γένεται τὸ συχνότερο στὴν «Ἀσάλευτη ζωὴ»,
τότε μᾶς ἀφίνουν κρύους, ἀσυγκίνητους, ὅσο στὸ
κάτω τῆς γραφῆς δὲν ἔχουν καὶ πολὺ μεγάλο βᾶ-
θος, γιὰ νὰ συγκινήσουν ἔστω καὶ τὸ νοῦ ἀφαιρε-
μένα, ἀφοῦ δὲ μποροῦν νὰ συγκινήσουν αἰσθητικὰ
μὲ πλαστικότητα, μὲ μουσικὴ, μὲ ὁμορφιά κοντο-
λογῆς. Γιὰ τοῦτο ὁ Παλαμᾶς μοῦ φαίνεται κάπως
ρηχός, ὅπου γυρέθει νᾶναι ποιητὴς φιλόσοφος, κά-
πως ξερός ὅπου πασιάζει νᾶναι φιλόσοφος ποιητῆς.
Κάτι παρόμοιο, θαρρῶ, παθαίνει κι ὁ Βαλαωρίτης
κάπου ποὺ γυρέθει νὰ φιλοσοφήσῃ μὲ τὸ στόμα
κάπιου ἡρώα του. Πῶς καταφέρνει ὁ Σολωμὸς νὰ